

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 8 | 15. APRIL 1933 | 82. AARGANG

KIRKENS LEDERE BÆRER VIDNESBYRD OM VELSIGNELSERNE VED AT HOLDE VISDOMSORDET.

—

PRÆSIDENT GRANTS VIDNESBYRD.

Som Svar paa en Forespørgsel om et personligt Vidnesbyrd og et Budskab til Kirkens Folk, med Hensyn til Visdomsordet, er det mig en stor Glæde at erklære, at efter min Mening er denne Aabenbaring et af de mest betydningsfulde Budskab, Herren nogensinde har givet sit Folk — til stor Fordel for dem, ikke blot set fra Sundhedens Synspunkt, men ogsaa for deres finansielle og aandelige Fremgang. Det er en af de kraftigste blandt de mange kraftige Aabenbaringer, som blev givet til Folket gennem Joseph Smith, og som trykker Inspirationens Stempel paa hans Erklæringer og gaar langt med Hensyn til at bevise, at han i Sandhed var den levende Guds Profet. Vi maa ikke glemme, at denne Aabenbaring blev givet for hundrede Aar siden, og at den Visdom og Styrke, som ligger i dette Raad, siden den Tid fuldt ud er blevet paavist ved videnskabelige Undersøgelser, og at ikke et eneste svagt Punkt nogensinde er blevet paavist. Sundhed er en af de aller største Velsignelser, som Mennesket kan nyde, og vil opnaas af dem, som adlyder Visdomsordet.

Denne Aabenbaring blev givet for at fremvise »Guds

Orden og Vilje angaaende de Helliges timelige Frelse i de sidste Dage«. Hvis Verdens Mennesker i Dag vilde afstaa fra at benytte Alkohol, Tobak, The, Kaffe og benytte Kød sparsomt, vilde de med en Gang løse Problemet angaaende Krisetiden. Mange højt uddannede Mænd, der ikke er Medlemmer af vor Kirke, har betegnet Visdomsordet som det bedste Raad, der nogensinde har været nedskrevet for Menneskehedens Sundhed.

Jeg holder Visdomsordet. Jeg gaar i mit 77nde Aar, og i Dag kan jeg gøre mere Arbejde, end jeg kunde gøre, da jeg var en ung Mand paa 27 Aar; og det er mit personlige Vidnesbyrd til de Hellige og til alle Mennesker, at jeg nyder et saa fuldkomment Helbred, som paa nogen Maade kan ventes, og at det er en Følge af Lydighed mod Guds Lov, hvoraf Sundhed er betinget. Vi læser i Pagtens Bog: »Der blev en Lov uigenkaldeligt fastsat i Himlen, før denne Jords Grundvold blev lagt, i Følge hvilken alle Velsignelser er forjættede; og naar vi erholder nogen som helst Velsignelse fra Gud, saa er det ved Lydighed mod denne Lov, i Følge hvilken Velsignelsen blev forjættet.«

Jeg var et svageligt Barn. Jeg var ikke stærk som Dreng eller ung Mand. Adskillige af de største og bedste Livsforsikringsselskaber i de Forenede Stater har afslaaet at antage mig, og dog kunde jeg ikke i Dag ønske et bedre Helbred end det, jeg har. Jeg er sikker paa, at dersom jeg ikke havde opfyldt den Lov, hvoraf Sundhed er betinget, saa vilde jeg være gaaet bort i 1897, da jeg blev opereret for en Blindtarmsbetændelse, hvor Blindtarmen viste sig at være sprængt. Ni Læger var til Stede ved Operationen, og otte sagde, at jeg sikkert vilde dø. Én sagde, at jeg vilde staa det over.

Præsident Joseph F. Smith var til Stede ved Operationen, og Overlægen ved det katolske Hospital, hvor Operationen blev udført, vendte sig mod ham og sagde: »Hr. Smith, De behøver ikke at tænke, at der er den mindste Mulighed eller Sandsynlighed for, at denne Mand vil komme til at leve. Hvis han skulde komme sig igen, saa vilde det være et Mirakel, og dette er ikke Miraklernes Tid.« Huslægen var den eneste, som sagde, at jeg vilde komme mig, og den Dag, da jeg forlod Hospitalet, talte jeg med ham og spurgte ham, hvorfor han havde været uenig med de andre otte Læger. Han sagde: »De var under Kniven i 1 Time og 45 Minutter, og Deres Puls mistede ikke et eneste Pulsslag i nogen af de mange Prøver, jeg tog. Derfor vidste jeg, at De vilde komme igennem det.«

Ingen Alkohol, ingen Tobak, ingen The, ingen Kaffe, er det, som gav mit Hjerte rent Blod, saa at det kunde modstaa Giften.

Jeg vil slutte med Herrens vidunderlige Ord, saaledes som de kom til os gennem Guds Profet, Joseph Smith, og saaledes som de er nedskrevet i Visdomsordet:

»Alle de Hellige, der ihukomme at holde og gøre efter disse Ord og vandre i Lydighed efter Befalingerne, skulle annamme Lægedom for deres Navle og Vædske for deres Ben, og skulle finde Visdommens og Kundskabens Skatte, ja skjulte Liggendefæ; de skulle løbe og ikke blive trætte, og de skulle gaa og ikke blive matte. Og jeg, Herren, giver dem den Forjættelse, at Dødens Engel skal gaa dem forbi, ligesom Israels Børn, og ikke ihjelslaa dem.«

PRÆSIDENT IVINS' VIDNESBYRD

Den 27. Februar 1833, næsten tre Aar efter Kirkens Organisation, blev den Aabenbaring, som nu i Almindelighed omtales som Visdomsordet, givet gennem Profeten Joseph Smith.

Paa den Tid var Brugen af Alkohol og Tobak meget almindelig. Cigarer og Cigaretter var ikke almindelige. Man røg Pibe og tyggede Tobak. Særlig blev Snustobak meget anvendt baade af Mænd og Kvinder. Uheldigvis havde mange af dem, som blev Medlemmer af Kirken, mange af disse uheldige Vaner.

Det var under disse Omstændigheder, at Aabenbaringen blev givet. Den var rettet først til Kirkens høje Præstedømme og derefter til alle Medlemmerne.

Hensigten med Aabenbaringen, og den Maade hvorpaa den skal fremlægges for Kirkens Medlemmer, og de store Velsignelser, som er Resultater af at efterleve den, forklares bestemt. Den gives som en Hilsen til Kirken, »ikke som en Befaling eller Tvang, men med Aabenbaring og Visdomsord. der fremviser Guds Orden og Vilje angaaende de Helliges timelige Frelse i de sidste Dage.

Givet som Princip med Forjættelser, afpasset efter de svages Forfatning, ja de aller svageste blandt alle de Hellige, som er eller kunne kaldes Hellige.«

Herren gaar derefter videre med at fortælle os, at dersom nogen Mand, der er Medlem af Kirken, drikker Vin eller stærk Drik, er det ikke godt, og heller ikke velbehageligt i vor Himmelske Faders Øjne.

Herren gør her en Undtagelse. Ren Vin, der er lavet af Vindruer, som vi har frembragt, kan benyttes under Administration af Herrens Nadver, dersom Kirken bestemmer det.

Aabenbaringen formaner os videre til ikke at benytte Vin eller stærke Drikke, ikke overdrive med Hensyn til at benytte Kød som Fødemiddel, eller benytte Tobak i nogen som helst Form.

Til dem, som adlyder de Love, der er givet i denne Aabenbaring, og lever i Lydighed til Befalingerne, lover Herren legemlig Styrke og Sundhed, mental Styrke, øget Kundskab og Kraft til at modstaa Ødelæggerens Haand.

Det er ikke min Hensigt at komme ind paa en Diskussion om de Fordele, som kommer til det Individ, som strengt adlyder disse timelige Visdomsord. De er uvurderlige Perler.

Jeg har efterlevet og forkyndt Visdomsordet gennem hele mit Liv.

Jeg har studeret det fra et bibelsk, videnskabeligt, moralsk, fysisk og intellektuelt Synspunkt. Og i alle disse Henseender staar det som et af de mest betydningsfulde Budskab med Hensyn til Menneskehedens timelige Velfærd, der nogensinde har været overgivet af vor Himmelske Fader til hans Børn, som er her paa Jorden.

DEN DANSKE MISSION.

Foraarskonferencerne i den Danske Mission vil blive afholdt som følger:

Odense	23. April.
Esbjerg	28.—30. April.
Aarhus	5.—7. Maj.
Aalborg	13.—14. Maj.
København	19.—21. Maj.

Konferencedagene vil i Aar falde lidt sent som Følge af Ungdomsstævnet i Aalborg.

Vi vil, som sædvanlig, have en Koncert Fredag Aften. Søndag Formiddag Kl. 9 vil der blive et Møde for Præstedømmet, ligeledes Møder Kl. 10, 2 og 7.

Formiddagsmødet Kl. 10 er forbeholdt som et Møde, hvor Præstedømmets Pligter vil blive forelagt Mødet Kl. 2 bliver benyttet som Konference for den Kvindelige Hjælpeforening. Kl. 7 vil der blive offentligt Møde.

Vi indbyder alle vore Søskende og Venner til at deltage i denne Konference og besøge disse Møder. En særlig Indbydelse udsendes til de af vore Søskende, som lever borte fra vore organiserede Grene.

Det er godt og velsignelsesrigt at mødes sammen med vore Søskende, og blive opbyggede i vor Tro.

Holger M. Larsen,
Missionspræsident.

SØNDAGSSKOLEKONFERENCE I AARHUS.

Søndag den 26. Februar afholdt Aarhus Grens Søndagsskole sin aarlige Konference. Mødet begyndte Kl. 10,30 med Sangen: »God Morgen, mine Venner smaa,« og derefter blev Tiden benyttet til et godt og vellykket Progam. Børnene fra de forskellige Klasser, samt de Voksne, viste de tilstedeværende hvad de havde lært i Søndagsskolen. Børnene var særdeles dygtige, og udførte deres Del paa Programmet bedre end nogensinde før. Vi vil gerne rose Børnene i Aarhus Søndagsskole, for det Arbejde de udførte i denne Konference, og samtidig vil vi haabe, at 1934 vil bringe os mange flere Børn, dersom de er saa dygtige, som dem vi nu har,

Konferencen blev afsluttet med Sangen: »Om af Trængsel du maa prøves«, og med Bøn af Søster Agnes Larsen. Der blev sagt af mange, at dette var en af de bedste Konferencer, som nogensinde har været afholdt i Aarhus Gren.

Eli Nielsen.

SØNDAGSSKOLEKONFERENCE I RANDERS.

Som Indledning til Grenskonferencen den 19. Marts 1933 afholdt Randers Søndagsskole sin første Konference.

Konferencen var fra først til sidst en Succes, og alle de tilstedeværende fik en udmærket Forstaaelse af Søndagsskolens Arbejde og Hensigt. Alle Børnene udførte en Del af Programmet og gjorde stor Lykke blandt de Voksne. Efter at Programmet var udført, talte Præsident Holger M. Larsen nogle opmuntrende Ord til Børnene.

Over Halvdelen af Børnene i Randers Søndagsskole tilhører ikke Kirken, men tager ivrigt Del i Søndagsskolens og Primaryklassens Arbejde. En Samtale blev udført af to Drenge, hvis Forældre ikke tilhører Kirken.

W. Ø. Pedersen.

DEN NORSKE MISJON.

VÅRKONFERENSENE.

Vårkonferensene i den Norske Misjon vil bli avholdt som følger:

Bergens distrikt ..... 23. april.
Oslo distrikt .... 30. april.
Trondheims distrikt .. 14. mai.

Vi vil, så meget som mulig, efterfølge den plan, som blev benyttet siste høst. Hvis distriktspresidentene har den opfatning, at der bør gjøres nogen forandringer, så bedes de venligst underrette os derom på det tidligst mulige tidspunkt.

ANKOMSTER.

Eldste Leo Martin Jacobsen fra det 31. ward, Liberty stav, Salt Lake City, Utah, ankom til den Norske Misjon den 16. desember 1932. Eldste Jacobsen blev beskikket til å virke i Bergens gren, Bergens distrikt.

Eldste Earl Hyrum Richards fra Jefferson ward, Grant stav, Salt Lake City, Utah, og eldste Ramm Hansen jun. fra Yale ward, Liberty stav, Salt Lake Cily, Utah, ankom til misjonen den 17. februar 1931. Eldste Richards blev beskikket til å arbeide i Drammens gren, Oslo distrikt, og eldste Hansen blev beskikket til å arbeide i Fredrikstad gren, Oslo distrikt.

Vi ønsker disse brødre velkommen til misjonen og beder, at Herrens velsignelser maa være med dem i deres arbeide.

GREN OMORGANISERT.

Haugesund gren i Bergens distrikt blev omorganisert søndag den 26. februar 1933. Broder Lars J. Birkeland blev hæderlig avløst fra sin stilling som grensforstander med takk for det arbeide, han hadde udført, og søster Signe Grøseth blev hæderlig avløst fra sit arbeide som grenssekretær med takk for det arbeide, hun hadde udført.

Broder Carl Hansen Haugen blev beskikket til å virke som grensforstander med broder Arnold Konrade Grøseth som første rådgiver, broder Erling Birkeland som anden rådgiver og broder Lars J Birkeland som grenssekretær.

Søster Othilie Karoline Haugen og søster Annie Skogland blev beskikket til å virke som første og annen assistent for broder Ole Gomnæs, bestyrer av Haugesund grens søndagsskole.

Hyrum D. Jensen,
Misjonspresident.

DØDSFALL I DRAMMENS GREN.

Søster Ellen Marie Nielsen døde den 10. februar 1933. Avdøde var født i Drammen den 20. juni 1852. Hun annammet evangeliet ved dåp den 2. maj 1898 og var grenens eldste medlem. Dåpshandlingen blev utført av eldste A. S. Schow.

Begravelseshøitideligheten foregikk fra Bragernes gravkapel den 13. februar, under presidium av misjonspresident Hyrum D. Jensen, og ledes av grenens første rådgiver, Niels Olsen. Grenens sangkor var møtt frem. Til begyndelse sang koret: »Jesus, min Frelser kjær«, hvorefter der var bønn av første rådgiver Niels Olsen. Broder Per Eriksen fra Oslo gren sang: »I Morgenlysets gyldne glans«, hvorefter misjonspresidenten talte. Han omtalte avdøde som den stilfarende og trofaste søster, hun hadde været, og for det gode eksempel, hun altid hadde vist sine medmennesker. Han formante de tilstedeværende til å følge i hendes fotspor, og han var forvisset om, at hun vilde opnå en frelse og ophøielse i Gud, vor Faders rike.

Der blev nedlagt kranser fra avdødes barn og en gjenlevende bror, med takk for alt, hun hadde gjort for dem. Koret sang tilslutt: »O, min fader, du, som troner«, hvorefter misjonspresident Hyrum D. Jensen avsluttet med bønn. Ved graven sang koret: »Nærmere, Gud, til dig«. Misjonspresident Hyrum D. Jensen innviet graven.

Ingvald Johansen,
Forstander.

M-MANNENS IDEALER OG VEIEN TIL MÅLET

HILSEN TIL ALLE M-MENN FRA BERGEN, NORGE

Onsdag den 29 mars organisertes en M-manns avdeling i Bergens Gren. Her er ikke mange medlemmer, men vi vil gjerne sende en hilsen til alle M-menn i den Norske og Danske misjon gjennem en kort og skjematisk utformning av våre love og krevende idealer og veier til målet. M-mannen vil danne manddommen ved åndens og legemets harmoniske utvikling. Dette kan bare skje ved aktivt virke på de forskjellige områder.

Vi vil strebe efter å:

I. Bygge et rent, sundt og sterkt legeme.

1. Ved ren og god ernæring.

2. Ved mest mulig virke i frisk luft og sol.
3. Ved å bade titt og regelmessig.
4. Ved å holde legemet i kondisjon gjennem sport og idrett.
5. Ved å fornye muskelkraften gjennem hvile.

Dette gjør vi i erkjendelsen av et sundt legemes betydning som bæreren av en livskraftig ånd.

II. Utvikle en skarp intelligens og et rikt og fruktbart sinn.

1. Ved å gjøre verdenslitteraturens hovedverker til intime ledsagere.
2. Ved å holde sinnet åpent for alt edelt og skjønt i kunsten, alt sandt i videnskapen og alt opløftende i filosofien.
3. Ved nøie å følge alle forandringer i ovennævnte disipliner.
4. Ved å praktisere kunnskapen i det daglige liv.
5. Ved å forme vore tanker således reflekterende og skapende, at de kan stimulere fremskritts- og opdriftsviljen.

Dette gjør vi i forståelse av at ingen frelses i uvidenhet.

III. Fremelske social samfølelse og samvittighet.

1. Ved å leve med og for vore medmennesker.
2. Ved å strebe efter et tålmodigt og tålsomt sinnelag.
3. Ved å virke for en samfundsmessig og retferdig livsorden.

Dette gjør vi i følelsen av at ingen kan leve livet eller frelses alene.

IV. Danne et ydmygt og ærbødigt sinnelag.

1. Ved å erkjenne Guds allmakt i forhold til vor egen skrøpelighet og søke kunnskap om hans evige bud.
2. Ved daglig å la hans vilje og ønsker bli kjernepunktet i vort liv.
3. Ved å være sympatisk og ikke kritisk innstillet overfor livets ytringsformer.

Dette gjør vi fordi Gud er vår far, som vi skylder takk og som gir velsignelser. Vi stoler på ham, fordi vi trenger en åndelig kraftkilde, og på oss selv fordi vi er Guds barn. En vid alsidig arbeidsmark, et virke Guds sønner verdig!

Ungdomskraft i blodet strømmer
for alt edelt, godt og sant,
la det ei bli bare drømmer,
men *dåd* hvor evner virke fant!

Fridtjof Fluge.
Leder

PRÆSTEDØMMET

KREDSLÆRERNES LEKTIE FOR MAJ.

Døm ikke for hurtigt.

Joseph Smith fortæller om en Kvinde, som paastod, at hun havde den Gave, at hun kunde skelne mellem de onde og gode Aander. En Dag kom denne Kvinde frem med meget svære Anklager mod en Søster, idet hun hun sagde, at Aanden oplyste hende om disse Ting. Der blev senere bevist, at vedkommende Søster var uskyldig i de Ting, hun blev anklaget for.

Hvor ofte sker der ikke noget lignende hos os. Naar vi hører denne Beretning, synes vi alle, at det er forfærdeligt, at saadanne Ting kan ske. Og dog er vi alle mere eller mindre skyldige i den samme Forbrydelse, hver Gang vi udtaler en Dom over en Person eller Sag, som vi ikke har det grundigste Kendskab til.

Faa Ting har bragt mere Sorg indenfor vor Broder- og Søsterskare end netop denne Ting. Og det farligste ved det hele er, at vi ikke altid er os bevist, at vi gør noget forkert. Vi har maaske hørt noget ufordelagtig om en eller anden. Vi tror det, og finder det sandsynligt, vi fortæller det videre, uden at skænke det synderlig Eftertanke. Men maaske har vi derved været med at anrette Skade og Sorg, som er helt uoprettelig.

Husk det gamle Ord: »At forstaa alt er at tilgive alt.« Lad os overlade Dommen til ham, som forstaar alt.

SØNDAGSSKOLEN

NADVERVERS FOR MAJ MAANED.

Vore Hjerter rens, vi bede,
Hold os stedse fast til dig.
Lad din gode Aand os lede,
Altid frem paa Livets Vej.

KORLEKTIER FOR MAJ MAANED.

Senior- og Juniorklassen:

Den tredie Trosartikel: »Vi tror, at alle Mennesker, formedelst Kristi Forsoning kan blive frelste ved at adlyde Evangeliets Love og Ordinancer.«

Born over 10 Aar:

I. Mos. 22: 18: »Og udi din Sæd skulle alle Folk paa Jorden velsignes, fordi du lød min Røst.«

FORSLAG TIL 2½ MINUTTERS EMNER.

Senior- og Juniorklassen:

1. Var Forsoningen forudbeskikket?
2. Forsoningens Virkning for Verden som et Hele, og for det enkelte Individ.

Børn over 10 Aar:

1. Fortæl om Josefs to Drømme og deres Betydning.
2. Vis at Josef var trofast mod sin Gud selv i svære Fristelser.
3. Fortæl om Josefs Møde med sin Fader.
4. Fortæl om Josefs Profeti angaaende sine Efterkommere. (I. Mos. 50: 23—26.)

Børn under 10 Aar:

1. Fortæl om Jonas's Ulydighed.
2. Jonas omvender sig.

Lektier for Børneklasser (10—14 Aar).

23. April.

ISAK.

Den virkelige Prøve paa Abrahams Tro var, da han viste sin Villighed til at ofre sin eneste Søn, som et Sonoffer fordi Gud befalede det. Beretningen, som litterært set, er et Mesterstykke, fortælles med en enestaaende Enkelhed. Isak var en ung Mand, da Befalingen kom til Abraham, at Isak skulde ofres til Gud. Vi kan tænke os hvilke Følelser der maa have rørt sig i Abrahams Bryst, da han hørte sin unge Søn sige: »Se, her er Ilden og Veddet; men hvor er Lammet til Brændofferet?« (I Mos. 22:7).

Lydig og fuld af Tro gør Abraham de nødvendige Forberedelser, fast besluttet paa at gøre som Herren sagde, idet han havde fuld Tillid til at Gud paa en eller anden Maade

vilde opfylde sin Forjættelse. Han løfter sin højre Haand for at dræbe sin Søn, da han hører en guddommelig Befaling: »Læg ikke din Haand paa Drengen, og gør ham intet; thi nu kender jeg, at du frygter Gud og har ikke sparet din Søn, din eneste for mig.« (I Mos. 22:12.)

Gud prøvede Abraham og hans Tro. Var Abraham absolut sikker paa at Gud vilde opfylde sit Løfte om at alle Jordens Slægter skulde blive velsignede gennem Abraham? Abrahams Svar paa dette Spørgsmaal var et straalende »Ja«. Han bestod Prøven. Han modtog den lovede Belønning. Han blev velsignet og blev en Velsignelse for hele Verden.

Gud har mange Maader at prøve os paa. Den store Prøve kommer vistnok kun sjælden. Undertiden er Prøven hemmelig, og det er ofte kun Gud og vi selv, som véd hvorledes vi har bestaaet den. Vi bestaar Prøven, og bliver derved meget stærkere; men vi modtager ingen menneskelig Ære paa den Maade. Vi bestaar ikke Prøven, og lider derunder i Aarevis, men ingen ydre, synlig Straf. Undertiden kommer Prøven til os paa en saadan Maade, at andre, saavel som vi selv kan se, hvilken Virkning den har paa os. Den vil enten opløfte eller knuse os.

Men spillede ikke Isak selv en Rolle i denne Prøve? Lad os se. Isak viser sig at være en Søn, som er sin Fader fuldt værdig. Historieskriveren Josefus beretter, at Isak var en ung Mand paa 25 Aar, da denne Begivenhed fandt Sted. (Se Il Mos. 22). Hvis denne Paastand er rigtig, bliver vi tvungne til at fortolke Beretningen en Smule anderledes end visse Kunstnere har gjort. Hvis Isak var 25 Aar gammel, blev han ikke ført derhen mod sin Villie af sin Fader, og heller ikke kunde han være helt uvidende om det, der skulde ske. Den store Lærdom om Offeret, var maaske endnu mere for Isak end den var for Abraham. Vi har ikke blot en Helt, som elskede Gud saa højt, at han var villig til at ofre sin eneste Søn, for hvem han nærede saa store Forhaabninger, for at Guds Villie kunde opfyldes, men vi har ogsaa en Søn, som udviste den ædleste Form for sønlig Hengivenhed — Sønnens Underkastelse under Faderens Vilje. Begges Tro er enestaaende. Ligesom Abraham viser Lydighed mod sin Himmelske Faders Vilje, saa viser Isak Lydighed mod sin Fader, Abrahams, Vilje.

Denne Fortolkning af Abrahams Offer, er i Sandhed tilfredsstillende, fordi den viser, at Beretningen om Abrahams Offer er en Fordømmelse af Menneske-Ofring, og ikke er Retfærdiggørelse af det. Og dette var en Lærdom, som var

(Fortsættes paa Side 181).

SKANDINAVIENS STJERNE
Et halvmaanedligt Tidsskrift for Jesu Kristi Kirke
Af Sidste Dages Hellige.
Oprettet i Aaret 1851.

Ansvarshavende Redaktør: Holger M. Larsen | Redaktionssekretær og Translatør: Eva M. Giertsen

GENOPRETTELSENS LOV.

Genoprettelsens Lov, saaledes som den blev forkyndt af Profeten Alma, bør forkyndes og praktiseres i denne Tid, som er saa fuld af økonomisk, socialt og aandeligt Oprør og Forvirring.

»Thi det, du sender ud, skal vende tilbage til dig igen, og vorde dig gengivet.« (Alma 41: 15.) Der eksisterer ingen dybere Tanke for alle, som søger bedre Dage, for dem som føler Behovet for en sikker og tryg Rettesnor for deres Anstrengelser, end at der er Aarsag og Virkning i den aandelige Verden, saa vel som i den fysiske.

Alma udtrykker blot paa en anden Maade Frelserens Lærdom: »Saaledes som I gør imod andre, saaledes skal det gøres imod eder.«

Hvis Fortidens Historie bliver grundigt gransket, saa aabenbarer den, at Nutidens overvældende Vanskeligheder blot er Resultater af det, som vi i disse mange Aar har »sendt ud«, i vor voldsomme Stræben efter personlig Fordel.

Dersom vi kunde se ind i Fremtiden, vilde det blive klart for os, at vi kun kan vinde tilbage de Ting, som vi nu »sender ud«. Lyt til Almas Ord:

»Og nu se, er Meningen af Ordet Genoprettelse den, at tage en Ting fra sin naturlige Tilstand og sætte den i en unaturlig Tilstand, eller at sætte den i en Tilstand, som er modsat dens Natur? O, min Søn, dette er ikke Tilfældet; men Meningen af Ordet Genoprettelse er at genbringe ondt for ondt, eller kødeligt for kødeligt, eller djævelsk for djævelsk, godt for det, der er godt, Retfærdighed for det, der er retfærdigt, Ret for det, der er Ret, Barmhjertighed for det, der er barmhjertigt.« (Alma 41: 12—13.)

Dersom denne Lov blev benyttet, kunde Verden uden Frygt bevæge sig ind i en ukendt Fremtid, forsikret om Fred og Velstand.

Ved denne Lov kan ogsaa en Mand eller en Nation bedømmes efter det han giver ud, efter hans Barmhjertighed

og Retfærdighed, snarere end efter Klædedragt, Tale, Magt eller Venner.

Ønsker vi Vækst og Fremgang? Lad os saa benytte Genoprettelsens Lov. Giv ud Barmhjertighed, Retfærdighed og Kærlighed og disse Ting vil vende tilbage og gøre os større og mere værdifulde for Menneskeheden. Al sand Fremgang er bygget paa dette Princip.

Skal vi, Sidste Dages Hellige, blive enige om at prøve den Lov, som Alma fordums forkyndte? Skal vi prøve at bedømme os selv, i Lys af denne Lov, for at finde vor sande, personlige Værdi? Da kan vi være sikre paa, at al Ondskab, Fattigdom, Nød og alt, der er usundt, vil give efter for os, og Velstand, Velfærd og Glæde vil vende tilbage for at blive hos os.

John A. Widtsoe.

(Fortsat fra Side 179).

nødvendig for Hebræerne i de første Tider. (Se Den Kostelige Perle 1: 5—12.) Det var fordi denne Slags Ting fandt Sted, at Abraham forlod sin Faders Hus og sit Fædreland. Da han kom til Kanaans Land, fandt han at Menneskeofring endnu blev praktiseret her. Abraham gjorde ikke alene Oprør mod de forkerte Ting, der blev gjort, men han sørgede ogsaa for at de rigtige blev gjort. Han behøvede ikke selv Lærdommen om, at Menneske-Ofring var et Vederstyggelighed, for han vidste det, og han hadede disse Ting. Det var af stor Betydning, at hans Søn fik denne Lærdom, ligesom han selv fik den. Denne Ofring var ogsaa et Symbol paa den store Ofring, som vilde finde Sted paa Golgatha, naar Verdens Frelser og Forløser skulde give sit Liv som Sonoffer for Verdens Synder. Set i dette Lys, er Beretningen om Abrahams Offer en af de mest belærende Historier i det gamle Testamente. Der kan ikke være Tvivl om, at Abraham forestod det sande Princip ved Ofringerne. (Se I Mos. 15; Den Kostelige Perle, Abrahams Bog Kap. 2: 17—20.) I 1 Mosebog 22 Kapitel, det 7 og 8 Vers læser vi: »Da talte Isak til Abraham, sin Fader, og sagde: Min Fader. Og denne sagde: Se her er jeg min Søn. Og han sagde: Se, Ilden og Veddet, men hvor er Lammet til Brændofferet? Og Abraham sagde: Gud skal selv udse sig Lammet til Brændofferet, min Søn. Saa gik de begge tilsammen.« Disse Ord synes at tyde paa, at den hele Beretning er en Lærdom for at give Isak det samme Had mod Menneskeofring, som hans Fader havde, og paa den den samme Tid at lære ham den symbolske Aarsag for at Gud anerkendte Ofringerne, der hvor Brændoffere blev benyttet.

At Abraham var bestemt paa at vedblive at tage Afstand fra de falske Guder, ser vi af hans Valg af en Hustru for Isak. (Se 1 Mos. 24.) De som læser det 24 Kapitel af 1 Mosebog, vil finde, at det er en meget interessant Beretning, som ikke blot fortæller om et betydningsfuldt Ægteskab, men som ogsaa fortæller meget om gamle Skikke og Idéer.

Spørgsmaal.

1. Hvorfor ønskede ikke Abraham, at hans Søn, Isak, skulde tage en Hustru blandt Kanaaniterne?
2. Fortæl Beretningen om, da Rebekka blev fundet og bestemt som Hustru for Isak.
2. Hvem var Isaks Moder?
4. Fortæl Beretningen om Abrahams Offer.
5. Find hvor gammel Isaks Moder var, da hun døde? (Se 1 Mos. 23: 1—2.)
6. Hvem var Josefus?
7. Hvorfor kaldes Isak »Forjættelsens Søn?«
8. Hvorledes tror du, Abrahams Tjener rejste, da han drog ud for at finde en Hustru for Isak?
9. Hvad var Navnene paa Rebekkas Fader og Moder? (Se 1 Mos. 24: 14.)
10. Hvilket Slægtskab var der mellem Isak og Rebekka, før de blev gifte? (Læs 1 Mos. 24: 15.)
11. Hvilket Slægtskab var der mellem Isak og Ismael? Hvem er disse to Mænds Efterkommere? Hvilke Følelser var der mellem disse to Mænd? Mellem deres Efterkommere?

---

30. April.

JAKOB.

Altfor ofte dømmer vi vore Medmennesker for hurtig, før vi véd tilstrækkelig om dem til at give en retfærdig Dom. Der er mange Mennesker, der har læst Beretningen om Esau og Jakob i Bibelen, der altfor hurtigt har taget Parti for Esau, imod Jakob. De har givet Jakob mange mindre smigrende Navne, og det har ikke altid været saa retfærdigt. Du vil gerne være retfærdig mod Jakob, og derfor vil du gerne kende hele Beretningen om ham. Det bedste, du kan gøre, er at læse det 27. Kapitel i I. Mosebog.

Naar du læser dette Kapitel, er der visse Ting, du bør huske: Rebekka kom fra en Familie, som troede paa Gud. Hun synes at have nydt Inspirationens Gave i en høj Grad. De Ting, som Guds Aand ledede hende til at gore, gjorde hun

øjeblikkeligt. Da hun forstod, at det bedste for hende var at forlade sin Moders Hjem med det samme, saa gjorde hun det uden Nølen. I mange Aar efter, at hun var gift, havde hun ingen Børn, og da hun forstod, at hun skulde blive Moder, henvendte hun sig i Bøn til Herren, og hun fik Undervisning angaaende den Skæbne, der skulde overgaa de to Nationer, der skulde blive hendes to Drenges Efterkommere. Hun kom til at holde mest af den Dreng, som elskede Herren, og i sin Iver efter at gøre Herrens Vilje ledede hun ham paa en saadan Maade, at han kunde erholde de Velsignelser, som Herren havde bestemt for hende.

Naar du læser om hendes Plan om at vildlede Isak og tilskynde ham til at tro, at Jakob var Esau, maa du ikke dømme hende for hastigt.

Hun vidste, at Isak var en Patriark og havde Myndighed til at give patriarkalske Velsignelser. Hun vidste, at Herrens Vilje med Hensyn til hendes Efterslægt kunde blive bedre udført, dersom Jakob, den Dreng, som elskede Herren, fik den patriarkalske Velsignelse, end den vilde blive, dersom denne Velsignelse blev givet til Esau, som en Tid i Forvejen havde ringeagtet sin Førstefødselsret saa meget, at han solgte den til sin Broder Jakob for en Ret Linser.

Vi har ingen Ret til at tro, at hun ved Inspiration blev ledet til at bedrage sin Mand. Ved Inspiration fik hun den Overbevisning, at Herren ønskede, at Jakob skulde have Velsignelsen. Hun anvendte sine egne, uinspirerede Midler til at sørge for at dette blev udført. Men hvorfor, kan man sige, vilde Herren tillade, at hans Patriark blev ført bag Lyset? I alle Tilfælde saa véd vi, at det blev tilladt denne Gang. Men den Kendsgerning, at Isak blev ført bag Lyset, var i Virkeligheden af mindre Betydning. Herren gav Velsignelsen og benyttede Isak som det menneskelige Middel til at udføre Ceremonien. Herren blev ikke ført bag Lyset. Han ønskede, at Jakob, og ikke Esau, skulde modtage Velsignelsen. Isak ønskede at give den til Esau. Den guddommelige Vilje blev udført, selv om en Moder benyttede en menneskelig Fremgangsmaade for at hindre, at den menneskelige Vilje blev udført.

Isak syntes senere at forstaa, at det havde været Herrens Vilje, at Jakob skulde faa Velsignelsen. I de følgende Vers lærer vi, hvorledes Esau følte, da han hørte, at Jakob havde modtaget Velsignelsen i Stedet for ham. Vi ser ogsaa, at Isak var meget forbavset, da han opdagede, at Esau ikke havde modtaget Velsignelsen. »Da sagde Isak, hans Fader, til ham: »Hvem er du?« og han sagde: »Jeg er din Søn, den førstefødte, Esau.« Da forfærdedes Isak med en overmaade

stor Forfærdelse og sagde: »Hvem er dog den, som fangede Vildt og frembar for mig? og jeg aad af alt, før du kom, og jeg har velsignet ham, og *han skal ogsaa være velsignet.*«

Denne sidste Sætning er meget betydningsfuld. Den viser, at tiltrods for den Kendsgerning, at Isak forstod, at selv om han havde givet Velsignelsen til Jakob i den Tro, at han var Esau, saa maatte den dog ikke forandres. Man kan næsten forestille sig, at hele hans Ansigt lyste op i Inspirationens Lys. Vi maa huske, at han var Patriark, og at han havde Myndighed til at bekræfte Velsignelser, som Herren vilde virkeliggøre. Han havde givet en Velsignelse til Jakob, og Inspirationen, som ledede ham til at give den, forsikrede ham nu utvivlsomt om, at han havde gjort, akkurat hvad Herren ønskede af ham. Og derfor sagde han: »Og han skal ogsaa være velsignet.«

Dette Spørgsmaal vil maaske komme til dig: »Velsigner Herren Folk, som er bedrageriske?« Det er helt modsat vor Opfattelse af Gud at tænke, at han finder Behag i saadanne Mennesker. Imidlertid kan vi forstaa, at Herren er retfærdig og derfor vil velsigne Folk, som fortjener hans Velsignelser paa Grund af mange ypperlige Egenskaber, selv om disse Mennesker ogsaa har Fejl og Svagheder.

Vi hører ofte, at der bliver sagt, at ingen er fuldkommen. Maaske ser vi mange Mennesker, som nyder Herrens Velsignelser. Vi skulde forstaa, at disse Mennesker bliver ikke velsignede paa Grund af deres Ufuldkommenheder, men paa Trods af dem. De bliver velsignede, fordi de har gjort noget, som fortjener Velsignelse.

Jakob var en ung Mand med stor Tro. Han ønskede at se Herrens Planer blive udførte, og han var villig til at gøre alt, hvad der stod i hans Magt for at sørge for, at Herrens Arbejde blev udført. Til at udføre Arbejdet blandt Menneskene er Herren i Stand til at benytte Mennesker tiltrods for deres Ufuldkommenheder. Det er paa den Maade, han altid har udført sit Arbejde med Undtagelse af den Gang, da han sendte sin Enbaarne Søn for at give hele Menneskeheden et fuldkomment Eksempel at efterfølge. Alle hans Profeter har været Mennesker og har derfor været mere eller mindre ufuldkomne. Men paa Grund af deres Tro og Dyd har de nydt Herrens Velsignelser i en højere Grad end deres Medmennesker, og derfor har Herren fundet det passende at bruge dem.

Dette burde hjælpe os til at paaskønne Jakob og være mere retfærdige i vor Dom overfor ham. Det burde hjælpe os til bedre at forstaa den Maade, hvorpaa Herren arbejder, og ligeledes til at forstaa, at han kan benytte os, hvor ufuldkomne vi end maa være. Idet vi studerer Jakobs Liv, og andre

saadanne Mænds Liv, vil vi finde, at disse Mænd vokser i Visdom, Godhed og Magt, eftersom de stræber efter at blive værdige Tjenere for Herren. Dette betyder, at jo mere fuldkomne vi prøver at gøre os selv, jo bedre og mere nyttige Tjenere vil vi blive. Herren begynder at arbejde med os, som vi er. Men ved hans Aands Hjælp overvinder vi vore Svagheder, en efter en, og derigennem vinder vi Styrke og Dyd.

Spørgsmaal.

1. Dersom en eller anden skulde sige, at Jakob ikke var berettiget til den patriarkalske Velsignelse, hvorledes vilde du forsvare ham?
2. Hvorfor er disse Ord: »Og han skal ogsaa være velsignet«, af saa stor Betydning for den rette Forstaaelse af denne Lektie?
3. Hvad var det store Løfte, som Rebekka saa gerne vilde skulde gaa i Opfyldelse? Til hvem var dette Løfte allerede blevet givet? Se I. Mos. 12: 1, 213; I. Mos. 26: 1—5. Se ogsaa I. Mos. 28: 13—15.
4. Hvilke Begivenheder i Jakobs Liv leder dig til at tænke, at han var bedre skikket end Esau til at modtage Velsignelserne og Ansvaret ved at arbejde for Løftets Opfyldelse?

Lektier for Børneklasser (under 10 Aar).

23. April.

KORLEKTIE.

»Vov at gøre ret, vov at være sand.«

GIHESI BLIVER STRAFFET.

Tekst: II. Kong. 5: 20—27.

I vor Lektie sidst Gang talte vi om Naaman, som var Hovedsmand i Kongens Hær. Hvilken Sygdom havde han? Selv om han havde denne forfærdelige Sygdom, var han meget elsket af Kongen. Lad os se, om vi kan tænke os, hvorfor Kongen holdt saa meget af ham. For det første var han Soldat. Det betød, at han altid adlød. Naturligvis havde Naaman en Gang blot været en almindelig Soldat. Og nu var han en Hovedsmand, som gav Ordrer til andre. Dersom Kongen havde sagt, at Naaman skulde gøre en bestemt Ting, og Naaman havde gjort noget andet, hvad tror du saa vilde være hændt med Naaman?

I Naamans Hjem véd vi, at der var en lille jødisk Pige. Hvorfra var hun kommet og hvorledes? Hvilke Pligter havde

hun i Huset? Naar Naamans Hustru raabte, at hun skulde bringe et Fad med Vand, hvad bragte hun saa? Naar hendes Frue fortalte hende, at hun skulde servere Maden paa en bestemt Maade, hvad gjorde hun saa? Hvad tror du vilde have hændt, dersom hun ikke havde gjort det?

Da Elisa befalede, at Naaman skulde gaa og dyppe sig syv Gange i Jordans Flod, hvad tænkte saa Naaman? Han var saa vred over, at han fik Befaling om at gore noget saa enkelt, at han red bort i al Hast og vilde ikke gøre, som der var sagt. Men hvad sagde hans Tjenere til ham? Og hvad gjorde han saa? Efter at han havde gjort, som Elisa befalede, hvad skete saa?

Elisa havde en meget trofast Tjener, Gihesi, som vi har hørt om i vore Fortællinger før. Vi har altid syntes om ham før, for alle de gode Ting, han har gjort, men i Dag svigter han os. Han var en stor, stærk Mand, men pludselig blev han saa lille og svag, at endog den lille Slavepige i Naamans Hus var stærkere end ham. Dette gik saaledes til:

Da Naaman var blevet helbredet for sin forfærdelige Sygdom, var han saa lykkelig ,at han med en Gang gik til Elisas Hjem og sagde: »Sandelig, jeg véd, at der ikke er nogen anden Gud paa hele Jorden end Israels Gud. Derfor, beder jeg dig, modtag en Gave fra din Tjener.« Naaman ønskede, at Elisa skulde modtage Penge og Klæder for at betale for den store Velsignelse, han havde modtaget. Men Elisa afslog at modtage nogen Gaver. Naaman gjorde alt, han kunde, for at faa ham til at modtage dem, thi han havde bragt saa mange kostbare og værdifulde Ting med, men Elisa afslog fremdeles. Hans Tanker beskæftigede sig ikke med Klæder og Penge, men med de Ting, som hører Guds Rige til.

Men da Elisas Tjener, Gihesi, saa Pengene og de dejlige Klæder, glemte han, at alle trofaste Tjenere gor, som deres Herre ønsker, at de skal gøre. Maaske gik han hen til Vinduet og saa Naaman drage bort igen med alle de kostbare Gaver. Og jo mere han tænkte paa alle disse dejlige Ting, jo mere ønskede han dem. Tilsidst lob han ud af Huset og ned ad Gaden efter Naaman.

Da Naaman saa ham komme løbende efter Vognen, standsede han og spurgte: »Er alt vel?« Og Gihesi svarede: »Alt er vel.« Og naar han først havde begyndt at gøre noget, der var forkert, fortsatte han med at gøre det. Han fortalte Naaman noget, der ikke var sandt. Han sagde: »Min Herre har sendt mig til dig for at sige, at to unge Mænd, af Profeternes Sønner, er kommet til ham. De behøver Penge og Klæder. Saa jeg beder dig at give dem en Talent (omtrent 4000 Kr.) i Sølv og to Sæt Klæder,« Og den lykkelige Naaman sagde: »Selv-

følgelig; men jeg vil ikke blot give dig, hvad du beder om, men du skal have to Talenter Sølv og to Sæt Tøj.« Og saa lagde han Klæderne i to Sække og gav det, sammen med Pengene, til to af sine Tjenere, som skulde bære det til Elisas Hjem. Det var ogsaa Gihesis Hjem. Da de kom hjem, tog Gihesi Gaverne fra dem og sendte Tjenerne tilbage til Naaman.

Kort Tid senere gik Gihesi ind i det Værelse, hvor Elisa var, og Elisa sagde til ham: »Hvorfra kommer du?« Og nu var den stakkels Gihesi tvunget til at lyve igen for at prøve at dække over det onde, han havde gjort, saa han sagde: »Jeg gik ingen Steder hen, min Herre.« Da sagde Elisa til ham: »Gihesi, vidste du ikke, at mine Tanker gik med dig, da Naaman standsede sin Vogn for at lytte til dig? Er dette en Tid til at modtage Penge og Gaver? Fordi du er blevet saa svag, at du ikke kan adlyde din Herre og ikke kan sige, hvad der er sandt, maa du blive straffet. Naamans Spedalskhed skal nu komme over dig.« Og den stakkels Gihesi gik ud af Værelset, og alle kunde se, at han allerede havde modtaget den Straf, som Elisa havde givet ham.

---

30. April.

KORLEKTIE.

»Thi den Herre, Herre, gør ikke noget, uden at han har aabenbaret sin Vilje til sine Tjenere, Profeterne.«

TRE ANDRE MIRAKLER.

Tekst: II Kong. 4: 38—44, 6: 1—8.

En Tid efter at Elisa havde kaldt den sunamitiske Kvindes lille Dreng tilbage til Livet, gik han til en By, der kaldes Gilgal.

Han boede der en Tid. En Dag kom Profeternes Sønner for at besøge ham.

Da han var en venlig Vært, sagde han til sin Tjener: »Lav noget Suppe til mine Gæster.« Tjeneren skyndte sig ud i Køkkenet for at lave Suppen. Der havde ikke været meget Regn, og der var kun meget faa Grøntsager. Det synes, som om en af Gæsterne, der ikke kendte de Planter, der voksede i Nærheden af Huset, gik ud for at samle nogle Grøntsager og nogle Urter til Suppen. Han fandt nogle vilde Urter, rensede dem og skar dem op i smaa Stykker for at koge dem i Suppen.

Da Maaltidet var færdigt, begyndte Gæsterne at spise.

Men Suppen smagte ikke godt. En eller anden sagde: »Elisa, der er noget forkert med Suppen. Den smager, som om den var forgiftet. Aa, jeg bliver syg af den.«

Vi kan tænke os, hvorledes Elisa følte. Her havde han Gæster, som var sultne, siddende ved Bordet. Og en eller anden, som mente at gøre godt, havde gjort den farlige Fejltagelse at benytte giftige Urter til Suppen. Hans bedste Venner var i Livsfare der i hans eget Hus. I Ydmyghed bad Elisa til Herren, og Herren fortalte ham, hvad han skulde gøre. Han sagde: »Bring mig noget Mel.« Og skønt hans Tjener ikke var sikker paa, om det vilde hjælpe noget, bragte han Melet. Elisa blandede Melet i Suppen og bad dem alle at spise. De spiste og blev mætte, og ingen af dem blev syge.

Og der kom en Mand fra en anden By og bragte ham tyve smaa Bygbrød og nogle friske Kornaks. Men Elisa var ikke alene nu. Der var mange Mennesker hos ham, omtrent 100 Mænd. Og Elisa sagde: »Giv denne Mad til Folket, for at de kan spise.«

Og hans Tjener spurgte: »Hvad mener du med at lade mig byde alle disse Mennesker denne lille Smule Mad?«

Og Elisa sagde atter: »Giv det til Folket, for at de kan spise. Thi saa siger Herren: De skal spise, og der skal blive noget tilovers.«

Derfor gjorde Tjeneren, som Guds Profet havde sagt, og satte Maden frem for dem. Og de spiste og havde nok, og der blev endog Mad tilovers, saaledes som Herren havde sagt.

En Dag sagde Profeternes Sønner til Elisa: »Dette Hus, som vi nu bor i sammen med dig, er for lille for os. Vi beder dig, lad os gaa ned til Jordan, og lad os alle bære med os en Del Træ, og lad os bygge os en ny Bolig her.«

Og Elisa svarede: »Det er meget godt. Gaa og gør, som du foreslaar.«

Men en anden sagde: »Kom og gaa med os.« Elisa svarede: »Jeg vil gaa med eder.«

Saa gik han med dem til Jordan, og da de kom ned til Floden, begyndte de at fælde Træer. Men under dette Arbejde var en af dem saa uheldig, at Hovedet af hans Økse faldt i Vandet, og han raabte: »Ak, Mester, hvad skal jeg nu gøre? Det var ikke mit. Jeg havde laant det.«

(Hvad er et Øksehoved lavet af? Naar en saadan tung Genstand falder i Vandet, hvor gaar den hen?)

Men Guds Mand sagde: »Hvor faldt det?« Manden, som havde mistet det, viste ham, hvor det var faldet. Da skar Elisa en Stok og kastede den ud i Floden. Det saa ud,

som om det var en helt unyttig Ting at gøre, men vor Himmelske Fader ærede sin Tjener Elisa og lod Øksen svømme op af Vandet igen. Da sagde Elisa: »Tag den ud af Vandet.«

Og Manden, som havde laant Øksen, rakte Haanden ud og tog Øksen op igen.

DE TRE VENNER.

Af *William Ørum Pedersen.*

Der var en Mand, som havde tre Venner, den første var hans *Penge,* hans *Gods* og *Guld,* og han holdt meget af denne Ven, der tog ham overalt, hvor han ønskede at komme, den gav ham glade Dage og alt, hvad han ønskede sig af Smykker og den Slags Ting, det kunde denne Ven give ham.

Den anden Ven var hans *gode Venner* i det daglige Liv, og de fulgte ham overalt, hvor han gik, og han følte sig glad og tilfreds i sine Venners Selskab. Han behøvede ikke, naar han havde disse to Venner, at bekymre sig for Fremtiden, d. v. s. med Hensyn til dette Liv, thi han havde jo alt, hvad et Menneske kan faa her paa Jorden, nemlig *Rigdom, Slægt* og *Venner.*

Den tredie Ven var den, han tænkte mindst paa, ja han skænkede den saamænd ikke en Tanke, thi denne Ven var ikke nødvendig her i Livet. Han mente selv, at han let kunde undvære den for ham saa ubetydelige Ven, og han gjorde saa alt for sine to gode Venner: hans Rigdomme og hans daglige Omgangskreds, men den tredie ofrede han ikke en Tanke. Denne Ven var hans *gode Gerninger.*

Men nu skete det imidlertid en Dag, at Sygdomme begyndte at nedbryde denne Mands Legeme. Han kaldte selvfølgelig først paa sin første Ven: hans Rigdomme, og de gjorde alt, hvad der stod i deres Magt, de tjente ham Nat og Dag og gav ham al den Pleje, han kunde ønske sig, men Sygdom og Alderdom er der jo ingen Læger, der kan faa Bugt med, og han blev ikke bedre. Saa kaldte han paa sin Ven Nr. 2, altsaa hans Slægt og Venner, og disse Venner kom ogsaa, men de var ikke saa glade og livlige, som de plejede at være, for nu var der jo Sygdom, hvor der før var Lystighed, saa disse Venner kom derefter kun nødigt, de kom kun, fordi de ikke kunde være andet bekendt, de havde jo været der, da der var Glæde og Lystighed, saa maatte de ogsaa komme, naar der var Sygdom og Sorg. Men da Sygdommen blev langvarig, varede det ikke længe, førend de ogsaa begyndte at trække sig

tilbage, og dersom det traf, at een eller anden kom, var det kun et kort Besøg, de undskyldte sig nemlig altid med, at de havde nogle nødvendige Forretninger at udføre, som ikke kunde opsættes — tilsidst blev de helt borte.

Men saa en mørk og regnfuld Dag i Aftenskumringen kom den Mand, som Mennesket kalder sin værste Fjende, denne Mand var Manden med Leen, eller med andre Ord *Døden;* han stillede sig ved Mandens Sygeleje og sagde:

»Din Time er kommen, du maa sige Farvel til dine kære for stedse, for nu i denne Time skal dine Øjne lukkes i Dødens Blund, og du kan saa ikke se dem mere. Men hvor er dine to Venner, som du har plejet og hygget om, de var her, da du ikke havde Brug for dem, de var her, da Solen skinnede og alt gik godt, men nu, da de mørke Skyer omskygger dit Hjem, og Musikken og Glæden ikke lyder mere, saa bliver de borte, og i Morgen, naar du ligger paa din sidste Baare, da vil de pligtskyldig komme med Sørgeflor paa Armen og Hatten og begræde dig, deres hedenfarne Ven, med deres Øjne, men deres Hjerter vil være andetsteds, og den Dag, dit døde Legeme skal sænkes ned i Jordens Skød, da skal de ogsaa pligtskyldig følge dig til dit sidste Hvilested. Den næste Dag er du glemt, og dine to Venner husker dig ikke mere, thi dine Slægtninge vil kives om dine Penge og Kostbarheder, ja de vil ikke engang ære dit Minde, de har forglemt, at du gav dem Føde og Husly, og at du lavede store Gæstebud for at gøre dem glade, ja, I levede i al Herlighed og Glæde, men alt dette er glemt, det hører Fortiden til, og nu kives og trættes disse to Venner med hinanden. Disse Slægtninge og Venner, dine Penge, dit Gods, dine Kostbarheder, dine Paladser, ja alt, hvad du har, som er for Mennesket at glæde sig ved, det betragter de ikke som dit mere, men kun som et Laan, som du skulde forvalte.

Men hvad har du gjort med dine timelige Talenter? Har du formeret dem paa en Maade, der kan bringe dig Glæde og Tilfredshed? Har du forvaltet det paa en Maade, der vil bringe dig evigt Liv og Frelse i Gud, vor Faders Rige? — eller — har du fejlet ligesom den onde og lade Tjener, der gravede sit Talent ned i Jorden? Har du brugt din Tid og samlet jordisk Liggendefæ og forglemt at samle dig Liggendefæ i Himlen? Har du hjulpet de syge og trøstet de svage? Har du givet de fattige Penge og Føde, naar de trængte dertil? Gav du Husly til den fattige rejsende, som kom din Dør forbi? Og klædte du ham? Opsøgte du din Broder, naar du vidste, han vandrede paa forbundne Veje? Og prøvede du paa at lede ham tilbage paa den rette Vej og derved frelse en Sjæl fra at synde og skjule Synders Mangfoldighed? Dersom du har

gjort dette og i hele dit Liv prøvet at overholde den gyldne Regel: Gør mod andre, som du vil, andre skal gøre mod dig, da har du fuldkommet Maalet for din Skabelse, og saa har du forvaltet det Talent, som Gud har givet dig, paa en tilfredsstillende Maade, og da kan du roligt sige Farvel til dine Rigdomme, Slægtninge og Venner, og din tredie Ven, som du har tænkt saa lidet paa, vil følge dig gennem Dødens dunkle Dal og ind i Evighedens Rige, hvor der ikke er hverken Sorg eller Bekymring, ej heller Sygdom eller Pine, thi den bedste Ven, som du ikke selv kendte eller ikke vilde lære at kende, den vil føre dig igennem Evighedens Porte, ja den vil føre dig fri og frelst over alle Skær, hvorimod dine to andre Venner ikke er til mere, da de kun kan følge dig til Dødens Porte.«

Saaledes talte Manden med Leen eller Døden, som han i Almindelighed kaldes, han aabnede den døende Mands Øjne for Virkeligheden, og han saa, hvor meget han havde tabt, hvor blind han havde været, og jeg tror, at denne Mand ønskede at leve sit Liv om igen, men nu var det for sent, thi vi Mennesker faar kun een Chance til at komme her paa denne Jord i Livets Skole, og alt, hvad vi gør, bliver opskrevet i Evighedens Journaler med en uudslettelig Skrift, og det er vor eneste og bedste Ven — *vore Gerninger* — som skal dømme os paa den anden Side af Sløret, thi kun disse kan bringe os i Faderens umiddelbare Nærhed.

Kære Søskende, lad os af denne Lignelse lære at bruge vor Tid paa en god og en fornuftig Maade, saa at vi aldrig maatte komme paa samme Niveau som denne Mand, men lad os huske paa den Sang, som vi har lært i Søndagsskolen:

Har jeg gjort noget godt for en Sjæl i Dag?
Har jeg lindret en fattigs Kaar?
Har jeg glædet en syg, gjort den frygtsomme tryg?
Og ydet hvad jeg formaar?
Er mon nogens Smerte formildet i Dag,
fordi jeg har trøsterigt talt?
Har jeg hjulpet de trætte og svage paa Vej
og opløftet den Stakkel, som faldt?

Dette ene Vers giver os netop lidt at tænke paa, og om alle Spørgsmaalene ikke er bekræftende besvaret, lad os da synge — og derefter praktisere — den Formaning, som Koret i samme Sang giver os:

Saa vaagn op og gør noget mer
End drøm om den himmelske Borg.
Det er saligt at give, en Fryd uden lige,
Der skaber en Himmel paa Jord.

Om vi kan efterleve denne Sang, vil Menneskesønnen, naar

han kommer i al sin Herlighed, sige til os, som saa staar ved den højre Side: »Kommer hid, I min Faders velsignede! arver det Rige, som har været eder beredt fra Verdens Grundlæggelse.« (Math. 25 Kap. 34 Vers.)

EN DEL AF EVANGELIET.

Da vi forstaar, at vi er evige Væsener, og at vi er kommet til denne Jord i en betydningsfuld Hensigt, og at vi i vor dødelige Tilstand maa leve, spise, have Klæder og, i det mindste for en Del, nyde godt af en Del af Livets Behageligheder, erkender vi den Kendsgerning, at materielle og timelige saa vel som aandelige Ting er en Del af Evangeliet. Og dette er i særlig Grad Tilfældet, dersom vi i vore Hjerter udvikler den Idé, at alt det, vi erholder, alt det, vi har, og alt det, vi gør, gør vi og benytter vi med Henblik paa Guds Herlighed og Forfremmelsen af hans Værk. Hvis vi kan faa denne Aand i vore Hjerter og Sind, vil vi forstaa den Kendsgerning, at materielle og timelige Ting er en Del af vor Fremgang og Udvikling, medens vi er her paa Jorden, som Forberedelse for Evigheden.

Præsiderende Biskop Sylvester Q. Cannon.

Prisen for enhver Opnaaelse er et Kald til endnu højere Opnaaelse. Den, som beherskes af en Lidenskab for alt, hvad der er retfærdigt, har i sig selv Kilden til evig Ungdom.

Vi burde ikke se tilbage, medmindre det er for at erholde nyttige Lærdomme gennem Fortidens Fejltrin og for at drage Fordel af dyrekøbte Erfaringer.

INDHOLD:

Udgivet af den danske og norske Mission.
Præsident for den danske Mission: HOLGER M. LARSEN,
Priorvej 12, København F.
Præsident for den norske Mission: HYRUM D. JENSEN,
Osterhaugsgaten 27, Oslo.
Trykt hos F. E. Bording.